

Переклала з англійської *Ольга Чала-Піддубняк*

Перекладено за виданням:
The Judge's List by John Grisham

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or other kind, without the prior permission in writing of the owners.

Усі права застережено. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

Грішем Дж.

Г 85 Список судді : Роман / Джон Грішем ; Пер. англ. О. Чалої-Піддубняк. — К. : Стоун Паблішинг, 2026. — 384 с.

ISBN 978-966-948-921-0

Лейсі Штольц, слідча Ради із суддівських правопорушень, звикла мати справу з корупцією та зловживаннями владою. Та цього разу вона отримує справу, яка виходить далеко за межі звичайних дисциплінарних порушень. Анонімна клієнтка стверджує: шанований суддя — серійний убивця, який роками уникає покарання.

Чим глибше Лейсі занурюється в розслідування, тим очевидніше стає: вона має справу з ворогом, який досконало знає криміналістику та закони, й уміє використовувати це як зброю. Він ніколи не залишає зачіпок.

Чи вдасться Лейсі викрити одного з найхитріших серійних вбивць, якщо жоден поліцейний відділок досі не зміг розкрити хоча б одне з його вбивств? Також варто стеретися, адже суддя завжди на кілька кроків попереду...

УДК 821.111(73)

© Belfry Holdings, Inc., 2021

© Чала-Піддубняк О., переклад, 2024

© ТОВ «Стоун Паблішинг», 2026

ISBN 978-966-948-921-0

1

Дзвінок надійшов через стаціонарну лінію — цій системі було щонайменше двадцять років і вона пережила всі технологічні досягнення. Його прийняла Фелісіті — новенька секретарка, руки якої прикрашали різноманітні татування. Ця дівчина, очевидно, звільниться ще до того, як розбереться з тутешнім телефонним зв'язком. Здавалося, що звідси всі звільнялися, особливо клерки та секретарі. Плинність кадрів була просто неймовірною. Моральний дух персоналу — низьким. Бюджет Ради із суддівських правопорушень (РСП) уже четвертий рік поспіль скорочувався законодавчою владою, яка, мабуть, навіть і не знала про її існування.

Фелісіті вдалося переадресувати дзвінок на комунікатор, що стояв на захарашеному столі Лейсі Стольц.

— Телефонують на третю лінію, — оголосила Фелісіті.

— Хто саме? — запитала Лейсі.

— Вона не сказала.

Ущиплива відповідь крутилася на язичку, але знудьгована Лейсі не хотіла витратити дорогоцінну емоційну енергію на те, щоб вичитувати дівчині. Заведених порядків та протоколів не дотримувалися. Офісна дисципліна слабшала. Атмосфера в РСП без належного керівництва поступово перетворювалася на хаос.

Лейсі як ветеранці, фактично вже ветеранці, важливо було подати новенькій гідний приклад.

— Дякую, — сказала вона та тицьнула кнопку, що блимала на комутаторі.

— Лейсі Стольц.

— Добрий день, міс Стольд. Маєте хвилинку?

Жінка, освічена, жодного натяку на акцент, вік — близько сорока плюс-мінус три роки. Лейсі завжди грала в цю гру — складала за голосом характеристику співрозмовника.

— А з ким я маю задоволення спілкуватися?

— Зараз мене звати Марджі, але я також використовую інші імена.

Лейсі потішилася й мало не захихотіла.

— Ну принаймні ви мене заздалегідь про це попередили. Зазвичай мені потрібен деякий час, щоб розібратися в псевдонімах.

Анонімні телефонні дзвінки були звичним явищем. Люди, які мали нарікання на суддів, завжди були обережні й не наважувалися відкрито виступати проти системи. Майже всі боялися помсти з боку можновладців.

— Я б хотіла поговорити з вами десь наодинці, — сказала Марджі.

— Ну, якщо хочете, то я маю окремих кабінет.

— О ні, — налякано сказала жінка. — Так не піде. Ви знаєте *Siler Building*, що сусідить із вами?

— Звичайно, — сказала Лейсі, стоячи й дивлячись у вікно на *Siler Building*, одну з кількох непримітних будівель у центрі Таллагасі.

— На першому поверсі є кав'ярня, — провадила Марджі. — Ми можемо там зустрітися?

— Я думаю, що так. Коли?

— Зараз. Я п'ю другий лате.

— Гей, не так швидко. Дайте мені кілька хвилин. А ви мене впізнаєте?

— Так. Я бачила на сайті ваше фото. Я сиджу в кінці зали, лівобіч.

Кабінет Лейсі справді був окремим, навіть відокремленим. Кабінет ліворуч порожнював, його звільнила колишня колежанка, яка перейшла до більшої агенції. А кімната через

коридор напроти була переобладнана під імпровізовану комору. Лейсі пройшла повз Фелісіті та зайшла в кабінет Даррена Троупа. Молодий чоловік пропрацював тут два роки й вже шукав собі іншу роботу.

— Ти зайнятий? — спитала вона, відриваючи Даррена від якогось діла.

— Не зовсім.

Насправді було неважливо, зайнятий він чи ні. Якщо Лейсі щось було потрібно, Даррен завжди знаходив для неї час.

— Потрібна послуга. Я зараз іду до *Siler Building*, щоб зустрітися з незнайомкою, яка щойно зізналася, що використовує фальшиве ім'я.

— О, люблю такі шпигунські пристрасі. Звичайно, це цікавіше, ніж сидіти тут і читати про якогось суддю, який відпустив непристойні коментарі на адресу свідка.

— Що ще за непристойні коментарі?

— Хтиві.

— Маєш якісь світлини чи відео?

— Ще ні.

— То дай мені знати, якщо дістанеш. Отже, ти не проти піти за п'ятнадцять хвилин і зробити кілька фото?

— Звичайно. Без проблем. Ти зовсім не знаєш, хто вона?

— Жодного уявлення не маю.

Лейсі вийшла з будівлі, не поспішаючи, пройшлася кварталом, насолодилася прохолодним повітрям і ввійшла до холу *Siler Building*. Була майже шістнадцята година й охочих випити каву не було. Лише Марджі сиділа за маленьким столиком ліворуч у кінці холу. Вона сторожко махнула рукою, ніби боялася, що хтось це помітить. Лейсі усміхнулася й підійшла до неї.

Афроамериканка, близько сорока років, приваблива, освічена, працевлаштована, вбрана в штани та туфлі на підборах. Лейсі відмітила про себе, що взагалі жінка вдягнена краще, ніж вона сама, дарма що зараз у РСІП можна було одягатися,

як завгодно. Попередній бос наполягав, щоб усі носили піджаки й краватки, та ненавидів джинси, але два роки тому він пішов на пенсію й забрав із собою більшість правил дрес-коду.

Лейсі проминула шинквас, за яким нудьгувала бариста. Поставивши лікті на ламінований прилавок, дівчина обіруч стискала рожевий телефон, в екран якого зачаровано дивилася. Вона не підвела очей і навіть не подумала привітати клієнтку, хоча Лейсі однаково вирішила, що сьогодні більше не питиме кави.

Не підводячись, Марджі простягнула руку й сказала:

— Приємно познайомитися. Бажаєте кави?

Лейсі усміхнулася, потиснула їй руку й сіла за квадратний столик.

— Ні, дякую. Ви Марджі, чи не так?

— Зараз так.

— Такий собі початок. Чому ви використовуєте псевдонім?

— Щоб розповісти всю мою історію, знадобиться не одна година, і я не впевнена, що ви захочете її дослухати до кінця.

— Тоді навіщо ви мене запросили?

— Будь ласка, міс Стольц.

— Лейсі.

— Будь ласка, Лейсі. Ви не уявляєте, яку емоційну травму я пережила до цього часу. Я зараз цілковита розвалина, розумієте?

Насправді вона мала добрий вигляд, хоча й помітно нервувала. Можливо, дався взнаки другий лате. Її очі бігали навсібіч. Очі були гарними, хоч і прикритими великими окулярами у фіолетовій оправі. Мабуть, окуляри були без діоптрій. Вони були частиною вбрання, витонченим маскуванням.

— Я не знаю, що й сказати, — відповіла Лейсі. — Може, ви все ж почнете розповідати, а там подивимось, куди це нас приведе?

— Я читала про вас. — Жінка полізла в рюкзак і спритно витягнула теку. — Про вашу нещодавню справу з індіанським

казино. Ви спіймали суддю на хабарництві й домоглися, щоб її звільнили. Один репортер описав цей випадок як найбільший хабарницький скандал в історії американської юриспруденції.

Тека була два дюйми* завтовшки, і, принаймні на позір, у ній панував бездоганний лад.

Лейсі звернула увагу на використання слова «юриспруденція». Дещо незвично для пересічної людини.

— Авжеж, це була велика справа, — сказала вона з удаваною скромністю.

Марджі усміхнулася:

— Велика? Ви знищили злочинний синдикат, звільнили суддю і відправили купу людей у в'язницю. Здається, вони й досі там сидять.

— Це правда, але я це зробила далеко не сама. Скажу більше, там було активно залучено ФБР. Це була складна справа, деякі співробітники навіть загинули.

— Зокрема й ваш колега, містер Г'юго Хетч.

— Так, зокрема і Г'юго. Цікаво. Ви провели ціле розслідування щодо мене, навіщо?

Марджі склала руки й поклала їх на теку, яку вона досі не відкрила. Її вказівні пальці злегка тремтіли. Жінка подивилася на вхід і знову озирнулася навколо, хоча ніхто не увійшов, ніхто не вийшов, ніхто не рухався, навіть бариста, яка досідесь витала в хмарах. Марджі зробила ковток кави через соломинку. Якщо це справді був її другий лате, то вона його ледь торкнулася. Вона сказала, що пережила травму. Визнала, що зломлена. Лейсі зрозуміла, що жінка налякана.

Марджі сказала:

— О, я б не називала це розслідуванням. Просто знайшла деякі речі в інтернеті. Ви знаєте, там усе є.

Лейсі усміхнулася, намагаючись бути терплячою.

— Я не впевнена, що так ми дійдемо до суті.

* Приблизно 5 см.

— Ваша робота полягає в розслідуванні поведінки суддів, яких звинувачують у правопорушеннях, чи не так?

— Саме так.

— І як довго ви цим займаєтесь?

— Перепрошую, але чому це зараз важливо?

— Будь ласка.

— Дванадцять років.

Назвати таке число було однаково, що визнати власну поразку. Так довго...

— Як можна дати справі хід? — запитала Марджі, соваючись.

Лейсі глибоко вдихнула й нагадала собі, що треба бути терплячою. Люди зі скаргами, які наважувалися до неї звернутися, часто були обурені. Вона всміхнулася й сказала:

— Ну, зазвичай людина, яка хоче поскаржитися на суддю, зв'язується з нами, і ми зустрічаємося. Якщо її нарікання має певні підстави, тоді ця особа подає офіційну скаргу, зміст якої ми не розголошуємо протягом сорока п'яти днів, поки її не розглянемо. Ми називаємо це оцінкою інформації. У дев'яти випадках із десяти скарга врешті-решт відхиляється. Але, якщо ми виявимо можливі порушення, то повідомляємо суддю, і він або вона має тридцять днів на відповідь. Зазвичай задіяні всі наші юристи. Ми проводимо розслідування, влаштовуємо слухання, залучаємо свідків, словом, працюємо.

Поки вона говорила, зайшов Даррен. Він відірвав баристу від її телефону, замовивши каву без кофеїну, почекав на замовлення, не звертаючи уваги на двох жінок, а потім відніс його до столика в іншому кінці зали, де відкрив ноутбук і почав, як здавалося, зосереджено працювати. Непомітно він спрямував камеру ноутбука на спину Лейсі й обличчя Марджі, збільшив масштаб для ближнього фільмування й почав знімати. Зняв відео та зробив кілька фотокадрів.

Якщо Марджі й помітила його, то пустила це позавіч.

Вона уважно вислухала Лейсі й запитала:

— Як часто суддю звільняють з посади?

«Знову ж таки, чому їй це так важливо?» — дивувалася про себе Лейсі, але вголос сказала:

— Не дуже часто, на щастя. У нашій юрисдикції понад тисяча суддів, і переважна більшість із них чесні й працьовиті професіонали. Більшість скарг, які до нас надходять, насправді не дуже серйозні. Наприклад, від невдоволених сторін, які не дістали того, що хотіли. Дуже багато незадоволених тим, як розглянули їхні справи про розлучення. Чимало адвокатів бісяться через те, що програли справу. Зазвичай у нас багато роботи, але здебільшого такі конфлікти розв'язуються.

Їй ця робота із самого початку здавалася нудною, і за двадцять років вона такою і залишилася.

Марджі уважно слухала, стукаючи кінчиками пальців по теці. Потім глибоко вдихнула й запитала:

— Чи завжди ідентифікують особу, яка подає скаргу?

Лейсі замислилася на секунду й відповіла:

— Зрештою, так. Досить рідко буває, щоб сторона, яка подала скаргу, залишалася анонімною.

— Чому?

— Бо позивач зазвичай знає факти справи й має свідчити проти судді. Важко залучити до відповідальності суддю, якщо люди, яким він назлостив, бояться свідчити. Ви боїтеся?

Здавалося, саме це слово налякало жінку.

— Так, можна й так сказати, — зізналася вона.

Лейсі спохмурніла й мала дедалі більш незацікавлений вигляд.

— Слухайте-но, перейдемо до суті. Наскільки серйозним є злочин судді, про який ви хочете заявити?

Марджі заплющила очі та швидко вимовила:

— Убивство.

Вона негайно розплющила їх і озирнулася, щоб перевірити, чи не почув хтось. Не було нікого настільки близько, щоб